

Na levo prostost, na desno mladost,
a v sredi pa fantič korakam.
Za mano je dvom, pred mano bo grom,
in tega, prav tega še čakam!

V temni uri.

Stalno, brez oddiha blodi čas . . .
Polnočne vešče luči
še sije v dušo kruti mraz. —
Lahko noč!

Ne zlatí lesov več silna moč,
le duša bdi, se grudi
v misterij temen sanjajoč . . .

Smrt! Zdaj hušnil netopir je plah,
na okno je potrkal;
v dno duše me je gledal strah. —
Lahko noč!

Ko zadiši iz poljan . . .

Pa spet si zavrnilo mlado srce mi
ven v gaje veselo, razkošno pomlad,
in s krili obdarilo vse si želje mi,
da k solncu kipe kot iz cvetja sad.

Iz daljnih lesov sèm prepeva sekira,
šum mestni se zliva tja v vaški pokoj,
in okno se deklice mlade odpira,
ki čaka na dragega zopet nocoj . . .

Pomlad! Daj, objemi me! Zopet si v meni,
udušil kesanja, bojazni sem glas;
dehteče mi nedrije svoje odkleni,
da nanje pritisnem svoj vroči obraz . . .

*Ni brez poetičnega
a tudi v tonu se
studirajte Peruzzi*